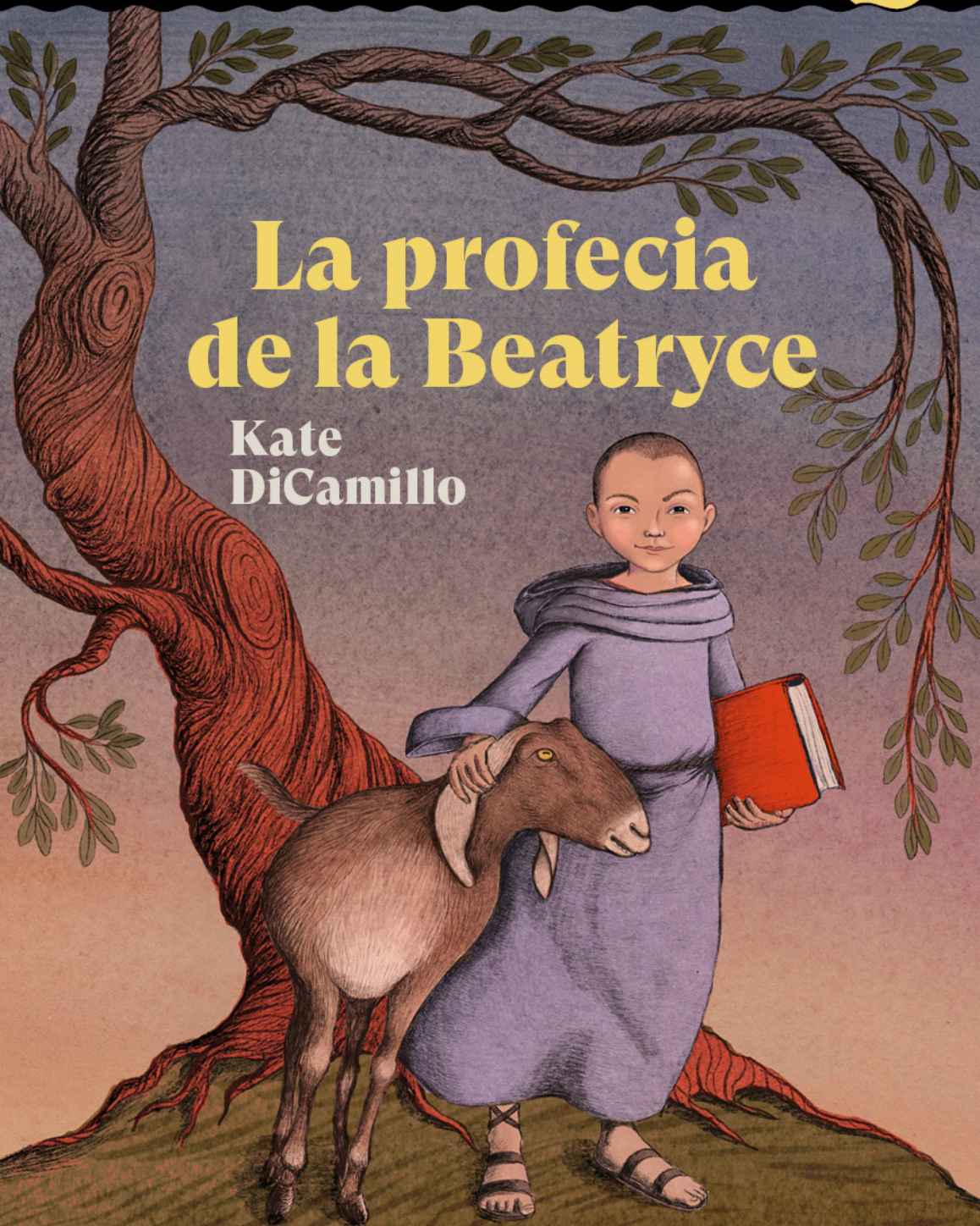

La profecia de la Beatryce

Kate
DiCamillo

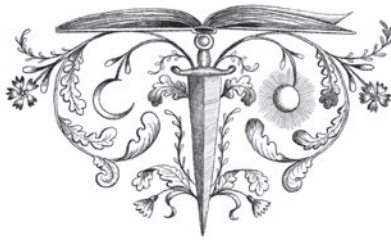
Il·lustracions de **Sophie Blackall**

Traducció d'Anna Llisterri

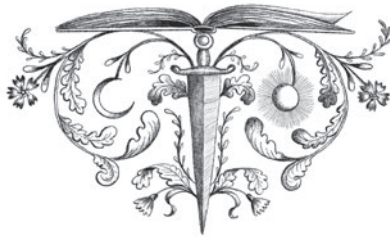
Està escrit a les Cròniques de l'Aflicció
que un dia arribarà un infant
que deposarà un rei.
La profecia afirma que aquest infant serà una nena.

A causa d'això,
la profecia s'ha deixat de banda durant molt temps.

Llibre
primer

Capítol 1

L'Answelica era una cabra amb unes dents que eren el mirall de la seva ànima: grosses, esmolades i inflexibles.

Un dels jocs preferits de la cabra era enredar els monjos de l'Orde de les Cròniques de l'Aflicció perquè s'hi mostressin confiats, i per això disposava les seves faccions en una expressió indiferent i benigna.

Durant setmanes, no mossegava a ningú.

Quan algú s'hi acostava, ella simplement es quedava mirant al lluny com si reflexionés sobre alguna cosa profunda. I llavors, quan els germans havien abaixat la guàrdia i pensaven que,

no se sabia com, potser l'Answelica havia canviat, la cabra se'ls acostava pel darrere i els donava un cop de cap al cul tan fort com podia.

Era molt forta, i tenia el cap molt dur. Gràcies a això, la cabra podia enviar els monjos volant pels aires a grans distàncies.

Quan aterraven, els mossegava.

Era una cabra que desenvolupava unes anti-paties peculiars i inexplicables, amb una mania molt forta per determinats individus. Assetjava un germà en concret, esperant-lo a l'ombra morada d'un edifici, i llavors sortia d'un bot i feia un soroll infernal que sonava com el xiscle d'un dimoni.

El monjo –aterrat, desfet– també xisclava.

Llavors el monjo i la cabra començaven un duo de xiscles fins que la cabra quedava satisfeta i s'allunyava al trot amb aire beatífic, deixant enrere un monjo plorós i tremolós.

Als germans de l'Orde de les Cròniques de l'Afflicció els hauria agradat degollar-la i escorxar-la, però tenien por del fantasma de l'Answelica.

Els monjos havien convingut entre ells que el fantasma de la cabra segur que seria més geniüt i més decidit, i més impossible d'enganyar, que la cabra de carn i ossos.

Com buscaria la revenja des de l'altre món?
Feia feredat, pensar en el que podria fer la
cabra fantasma.

Per tant, era viva.

Cosa que està prou bé.

Cosa que, de fet, és meravellosa.

Perquè, sense la cabra, segur que la Beatryce
seria morta.

I llavors, on aniríem a parar?

Capítol 2

Tot això va passar en temps de guerra.

Per desgràcia, això no distingeix aquest temps de cap altre; sempre era temps de guerra.

Va ser el germà Edik, el que la va trobar.

Aquell matí el món estava cobert d'una capa de gebre i el germà feia tard a posar menjar a l'Answelica, perquè s'havia entretingut massa estona admirant la llum del sol naixent brillant a les fulles d'herba i a les branques dels arbres.

El món sencer semblava il·luminat des de dins.

–Segur que això demostra alguna cosa –va dir el germà Edik en veu alta–. Segur que tanta bellesa té algun significat.

Es va quedar allà dret i va mirar el món fins que el fred li va fer mal a les mans i per fi va recuperar els sentits.

Tremolava quan va entrar l'estable, convençut que l'Answelica, descontenta perquè havia arribat tard, ja tramava alguna cosa en contra seva. Però el va sorprendre trobar la cabra adormida, amb les cames plegades a sota el cos, donant-li l'esquena a ell.

Quina nova astúcia era aquella?

El germà Edik es va escurar la gola. Va deixar la galleda a terra. La cabra va continuar sense moure's. S'hi va apropar més. Va fer un crit ofegat.

La ment li jugava una mala passada.

Més aviat era l'ull que li jugava una mala passada; l'ull esquerre, que no s'estava quiet al seu lloc i li donava voltes pel cap, buscant alguna cosa que encara havia de trobar.

«Algun dimoni ocupa aquest ull», havia dit el pare del germà Edik, «i aquest dimoni també se t'ha ficat a la ment».

I ara, en la penombra de primera hora del matí a l'estable, l'ull inquiet del germà Edik, la seva ment estranya, veia una cabra amb dos caps.

–Tingueu pietat de nosaltres –va murmurar el germà Edik.

L'Answelica d'un sol cap ja era més del que els germans podien suportar. Com podrien viure amb la cabra si tenia dos caps i dues dentadures?

Capgiraria l'ordre de l'univers. Faria fora el rei del seu castell. L'Answelica amb dos caps seria una criatura capaç de governar el món.

El germà va fer un pas vacil·lant cap endavant. Va aclucar els ulls i va veure que l'altre cap pertanyia a un infant arrupit al costat de la cabra.

El germà Edik va deixar anar un sospir d'alleujament.

I llavors el va engolir una nova onada de terror, quan es va adonar que la criatura havia agafat una de les orelles de la cabra.

